

РЕШЕНИЕ

№ 2218

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **419** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез пълномощник, срещу Решение от 05.11.2020 г., постановено по НАХД № 18534/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 22 състав, с което е изменено Наказателно постановление № К-14887 от 05.12.2018 г., издадено от директор на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. със седалище в [населено място] към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите, с което на основание чл. 230 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500,00 лева за извършено нарушение на чл. 230 ЗЗП, вр. чл.193, т.2 от ЗЗП, като съдът е намалил размера на наложената санкция на 200,00 лева.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на въззивното решение, поради нарушение на материалния и процесуалния закон, както и поради липса на задълбочена преценка на събраните по административната преписка доказателства. Сочи се, че в конкретния случай не е била налице валидна рекламация, тъй като потребителят не е представил касова бележка или фактура, които са сред задължителните документи, съгласно чл. 125, ал.5 от ЗЗП. Претендира се съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и

по същество на спора да бъде отменено изцяло наказателното постановление. Ответникът по касация – Комисия за защита на потребителите, в съдебно заседание не се представлява. Излага съображения по същество в подробно писмено становище. Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Административен съд – София -град, XVII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК, във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

От фактическа страна, Софийският районен съд е приел за установено следното:

Във връзка с постъпила жалба в КЗП от лицето Г., от страна на АНО е извършена проверка на обект магазин „П.“, находящ се в [населено място], [улица], МОЛ „БЪЛГАРИЯ“, стопанисван от [фирма]. Жалбата на потребителя била за рекламация на зимно обувки на стойност 109.90 лева, извършена в магазина, стопанисван от дружеството-касатор. Посочен бил непоправим дефект на закупената стока, а именно – сцепване на ходилото на дясната обувка. Към жалбата било приложено и банково извлечение от кредитната карта на потребителя с данни за покупката от ПОС терминал на магазин „П.“. Търговецът изпратил становище до потребителя, в което посочил, че направената рекламация се явява неоснователна, поради непредставяне на касова бележка или фактура, така както изисква закона. От направената проверка контролните лица заключили, че касаторът като търговец не е удовлетворил искането на потребител, във връзка с предявена рекламация, както и с дадено задължително предписание на основание чл.193, т.2 от ЗЗП в срок до 24.08.2018 г. да спазва изискването на чл. 113 от ЗЗП, като приведе потребителската стока в съответствие с договора за продажба, като на същата дата представи в КЗП доказателства за спазване на задължителното предписание- протокол за споразумение с потребителя. На 24.08.2018 г. такова не било представено. Във връзка с горното бил съставен АУАН № К-14887 от 29.08.2018 г., а въз основа на него било издадено и процесното НП.

Тази фактическа обстановка СРС, 22-ри състав, приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приложени към преписката и събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства. За да потвърди процесното наказателно постановление СРС приел, че твърдяната в АУАН и НП фактическа обстановка е безспорно установена, не са допуснати процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на дружеството, и с оглед установените факти в съответствие на материалния закон правилно е наложена имуществена санкция за извършеното нарушение. Приел е, че с оглед на обстоятелството, че нарушението е извършено за първи път от дружеството и не са констатирани отегчаващи отговорността обстоятелства, размерът на наложеното наказание следва да бъде намален до предвидения в закона минимум от 200 лева.

Решението е правилно.

Съгласно чл. 230 от ЗЗП, за неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за защита на потребителите за отстраняване на несъответствия и нарушения на закона, на виновните лица се налага глоба, а на едноличните търговци и юридическите лица - имуществена санкция, в размер от 200 до 1000 лева. Имууществената отговорност на [фирма] е ангажирана за това, че дружеството не е

изпълнило задължително предписание на инспектор от КЗП. За осъществяване състава на административното нарушение от обективна страна е необходимо да се установи от контролните органи на КЗП факта на неизпълнение от страна на адресата на даденото му предписание. От фактите по делото е установено, че [фирма] е нарушило нормата на чл. 230 от ЗЗП, тъй като дружеството не е изпълнило задължително предписание на контролен орган на КЗП. Даденото задължително предписание е индивидуален административен акт, който поради необжалване от адресата му е влязъл в сила и представлява стабилен акт. Действително, в протокола от извършена проверка, в който е обективизирано даденото предписание, не се съдържа запис пред кой орган и в какъв срок може да се оспори последното, но липсата на такъв запис не изключва отговорността на дружеството за извършеното нарушение, а е основание за приложение разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от АПК - в този случай срокът за оспорване на задължителните предписания се удължава на два месеца. От фактите по делото е установено, че и в този по-дълъг срок, предоставен от закона, дружеството не е оспорило задължителните предписания. Процесното НП е издадено в един значително по-късен момент - на 05.12.2018 г. и до издаване на същото дружеството не е представило доказателства пред наказващия орган за надлежно подадена жалба и образувано съдебно производство, за да може това обстоятелство да бъде съобразено от АНО при преценката му дали е съставомерно деяние по чл. 230 от ЗЗП или не. По делото няма данни и доказателства предписанието да е било оспорено от адресата си и да е отменено с влязъл в сила акт, поради което подлежи на изпълнение на общо основание. Неизпълнението на предписанието е въздигнато от разпоредбата на чл. 230 от ЗЗП в юридически факт, с който законът свързва реализиране на административнонаказателна отговорност.

На следващо място, съгласно чл.125, ал.1 от ЗЗП рекламацията се предявява пред търговеца или пред упълномощено от него лице. В чл.125, ал.2 от ЗЗП е предвидено че рекламацията може да бъде подадена устно или писмено, като чл. 125, ал.5 установява изискването при подаване на рекламация потребителят задължително да прилага и документите, на които се основава претенцията: 1. касова бележка или фактура; 2. протоколи, актове или други документи, установяващи несъответствието на стоката или услугата с договореното и други документи, установяващи претенцията по основание и размер. По делото не се спори, че при предявяване на рекламацията от потребителя, същият не е представил касов бон. По делото обаче се съдържа извлечение от банковата сметка на потребителя, от която според съда търговецът при проявена от него добросъвестност е могъл да индивидуализира необходимите му обстоятелства, а именно имената на потребителя на български език, цената на стоката, часа на покупката и обекта, от който същата е извършена и да изпълни задълженията си по сделката като удовлетвори искането на потребителя. Съдът споделя изводите на районния съд, че в случая търговецът е могъл да узнае всичко, което му е нужно относно извършената продажба и като не е изпълнил задължението си на формално основание - липса на документ по чл. 125, ал.4 от ЗЗП е осъществил от обективна страна вмененото му нарушение по чл. 230 от ЗЗП.

Постановеният съдебен акт е правилен, като с оглед конкретните данни, съдът правилно е изменил размера на наложената имуществена санкция до предвидения от закона минимум, посредством който също в достатъчна степен биха се постигнали целите на административното наказване.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН, Административен съд София-град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 05.11.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22 състав, постановено по н.а.х.д. № 18534/2019 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.